

IZBĂVIREA

LORI WICK

Originally published in English under the title: *The Rescue*

Copyright © 2002 by Lori Wick

Published by Harvest House Publishers,

Eugene, Oregon 97402, U.S.A.

www.harvesthousepublishers.com

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2012 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România

Tel. 0359-177 636, Mobil: 0744 624 236

E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiare, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Florin Mermeze*

Editarea: *Luca Crețan*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WICK, LORI

Izbăvirea / Lori Wick ; trad.: Florin Mermeze - Oradea :

Life, 2012

ISBN 978-973-7908-57-5

I. Mermeze, Florin (trad.)

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*

Satu Mare

Tel. (0361) 427 428

Această carte este dedicată
clasei mele de școală duminicală,
generația 2001/2002:

Abby, Alexa, Ana, Andy, Drew, Erin, Ethan,
Joseph, Kevin, Lydia, Marissa, Micah, Molly,
Naomi, Nathaniel, Olivia, Rose, Sean,
Sophia, Tess, Tyler și Zach.

Cu toții mi-ați atins inima într-un mod
profund și special. Am crescut atât de mult
în timpul studiului nostru asupra numelor lui Dumnezeu,
iar voi sunteți în mare măsură motivul. Rugăciunea
mea este ca amintirea adevărilor învățate despre
Dumnezeul nostru mare să rămână mult timp cu voi
și să-L slujiți din toată inima voastră.

Aprecieri

Titlul acestei cărți, *Izbăvirea*, exprimă mult mai mult decât povestea dintre coperțile ei. El vorbește despre anumite „izbăviri” din propria mea viață. Mai jos sunt câțiva dintre cei cărora trebuie să le mulțumesc pentru că mi-au aruncat un colac de salvare.

Isus Cristos. N-am mai vorbit niciodată despre Cristos în aprecierile mele. Nu mi-am dorit să cad într-un fel de obicei nesăbuit. De data aceasta însă aș vrea să-L laud și să-I mulțumesc pentru izbăvirea supremă. De nu mi-ar fi tăiat Dumnezeu calea pe care înaintam spre distrugere, dându-mi darul Fiului Său și al vieții veșnice, aș fi cu adevărat pierdută. Îl laud din toată inima pentru că mă iubește atât de mult.

Pastorii bisericii mele: Phil, Todd, Mark și Darwin. Nu vreau să aflu întotdeauna ce aveți de spus, dar sunt atât de mulțumitoare pentru credințioșia voastră față de Cuvânt. Prin voi am fost smulsă de multe ori de pe buza hăului de păcat..

Mama mea, Pearl Hayes. Îți mulțumesc pentru sânguința ta în Cuvânt, mamă. Asemeni mamei Annei, ai fost întotdeauna o studiosă remarcabilă a Scripturii. Îți mulțumesc pentru toate câte m-ai învățat și pentru faptul că-mi ești una dintre cele mai bune prietene. Te iubesc.

Femeile de la grupul de studiu biblic al lui Denise. Vă mulțumesc pentru rugăciunile și urechile voastre ascultătoare. Am învățat atât de mult din bunătatea și compasiunea voastră. Sunt atât de recunoscătoare pentru fiecare dintre voi.

Mary Vesperman. Mi-am dat seama, Mary, că tu ești una dintre ființele mele favorite de pe planetă. Acest manuscris a fost o mare provocare în ce privește planificarea și termenul care ne urmărea, însă am rezistat împreună. Îți mulțumesc pentru munca ta asiduă și pentru dedicarea ta. Este o onoare să lucrez cu tine, prietena mea.

Bob Wick. M-ai salvat de atâtea ori, încât cred câteodată că porți în buzunarul tău un conservant de viață. Îți mulțumesc că ești alături de mine. Îți mulțumesc pentru creșterea și sprijinul tău continuu. Și totodată, pentru recunoașterea faptului că uneori ne salvăm unul pe celălalt.

Prolog

Londra, Anglia

Aprilie, 1811

– Ești bine? îl întrebă Lenore Weston pe fiul ei, Robert Weston. Ploaia cădea mărunț în jurul lor, picurând de pe vârfurile umbrelor mari și întunecate care-i adăpostea.

– Da, răspunse el încet, cu ochii pironiți asupra sicriului aflat la picioarele lor.

– Domnul Reynolds ne așteaptă în casă.

Weston suspină.

– De ce trebuie să fie astăzi?

Lenore zâmbi puțin.

– Nu știu, dar întotdeauna e un astăzi.

– Foarte bine, spuse Weston după care se întoarse. Hai să continuăm cu asta.

Mama și fiul își făcuseră drum spre trăsura care-i aștepta și au pornit curând spre Berwick, casa din Londra a regretatei doamne Alice Dixon, mama Lenorei Weston. În mai puțin de douăzeci de minute se aflau în bibliotecă. Domnul Reynolds, avocatul familiei, stătea cu spatele la foc și cu testamentul doamnei Dixon în mână. S-a servit ceai, iar după ce l-a savurat, antreprenorul a început.

– Totul este foarte clar, îi informă domnul Reynolds. Totul este al tău de câțiva ani încoace, domnule Weston, cu excepția câtorva privilegii și bunuri. Dreptul de a locui la Berwick vă aparține, doamnă Weston, pentru tot restul vieții. A împăturat hârtiile și le-a așezat pe masă. Aveți întrebări?

– Nu, spuse Weston, dorind să rămână singur cu gândurile sale.

A fost o ușurare să-l conducă pe avocat, să-i mulțumească pentru bunele servicii și atenția la detalii și să se întoarcă apoi la atmosfera caldă a bibliotecii. Lenore stătea încă pe scaunul ei, cu ochii ațintiți asupra focului din șemineu, iar Weston era convins că și ea își dorea puțină liniște.

Se înșela însă. Nici nu se așeză bine că ea și rupse tăcerea.

– Ți-a spus vreodată bunica ta cât de mult îți dorea să locuiești la Conacul Brown?

– La Collingbourne? întrebă Weston oarecum mirat.

– Da. Și-a amintit cât îl îndrăgeai când erai copil. Ți-a pomenit vreodată de el?

– Nu, niciodată.

Se făcu liniște pentru câteva momente.

– Dar locatarii? întrebă Weston.

– E gol de mai bine de un an.

Weston dădu din cap supărat pe el.

– Cum de n-am știut asta?

– N-a fost un an ușor pentru tine, spuse Lenore compătimitor.

Weston nu răspunse.

– Începi să te simți mai bine? l-a întrebat mama sa, neștiind dacă era nimerit să-l întrebe.

– A trecut mai mult de un an . . .

Un răspuns care nu era deloc un răspuns, ceea ce o făcu pe Lenore să tacă.

– De ce întrebi? se exprimă Weston în cele din urmă, întorcându-și capul să o privească.

– N-ai mai fost același de când Henrietta a anulat logodna dintre voi. Presupun că încă îți pasă foarte mult.

– Chiar îmi pasă. Nu mai sufăr ca atunci, dar îmi pasă.

Weston își reîntoarse privirea spre șemineu

– Am auzit zvonuri că s-ar fi mutat în Franța.

– Am auzit și eu.

– Să înțeleg că dorința ta de a mă muta din Londra nu are nimic cu posibilitatea de a da peste Henrietta aici?

– Da și nu. Nu trebuie neapărat să vezi pe cineva pentru a-ți aduce aminte de el. M-am gândit însă că ar putea fi o schimbare potrivită și știu că biserica de acolo este foarte bună.

– Trebuie să fiu sincer cu tine, mamă, și să-ți spun că n-am nici o dorință de a mă căsători. Sunt chiar mulțumit așa cum mă aflu.

– Sunt foarte fericită pentru tine, Robert, chiar sunt. Trebuie să știi că nici în cazul în care mi-ar sta în putere, nu te-aș forța niciodată să-ți iei o mireasă. Sugestia mea vine doar din gândurile pe care le am în inimă și, poate, din binele pe care l-ar putea aduce o schimbare.

Weston îi zâmbi.

– Mă voi gândi la asta. Mulțumesc.

Atingându-l tandru pe umăr, Lenore se retrase în camera ei. Nu s-a gândit că-și va mai vedea fiul până la cină, însă după abia o oră acesta-i bătea la ușă.

– Am stat timp de oră, i-a spus Weston mamei sale, și m-am tot gândit și m-am rugat cu privire la Conacul Brown. N-am simțit niciodată așa o pace sufletască. Nu e chiar atât de departe de Londra și recunosc că schimbarea ar fi bună.

Weston zâmbi.

– Cred că a sosit clipa să părăsesc cuibul.

Lenore îl îmbrățișă.

– Când pleci?

– Îl trimit pe Mansfield în câteva săptămâni, iar eu îl voi urma mai târziu. Mă voi ocupa de treburile de aici și apoi voi pleca. Mă vei vizita?

Lenore zâmbi.

– Te voi lăsa să mergi și să te stabilești. După aceea, nimic nu mă va putea ține la distanță.

1

Collingbourne, Anglia

Mai, 1811

– Cum ești? întrebă Anne Gardiner intrând în micul bordei și îmbrățișându-și prietena, pe Lucy Digby.

– Sunt foarte bine, în ciuda condiției mele, o mustră Lucy tandru. Văd că eu am parte de mai multă odihnă decât tine.

Anne îi zâmbi obosită la prietenei ei însărcinate și se așeză pe canapea, când Lucy îi spuse:

– Tata nu e întotdeauna atât de rău, Lucy, explică Anne după ce se așezară. În ultima vreme a fost foarte agitat.

– Și ce înseamnă asta pentru tine, mai exact?

Anne se gândi un moment la întrebare.

– Nu înseamnă neapărat mai multă muncă din punct de vedere fizic, însă mă preocupă mai mult starea lui și mă gândesc mai mult la el, fapt care poate fi foarte obositor.

– L-am văzut nu de mult și mi s-a părut că arată foarte bine.

– Da, așa e. E destul de sănătos, în ciuda firii sale visătoare.

– Mănâncă regulat?

Anne chicoti puțin înainte de a răspunde.

– Nu întotdeauna acasă, însă pot să-ți spun sigur că nu-i lipsește mâncarea.

Lucy nu putea spune aceleași lucruri despre prietena sa. Anne nu arăta bolnavă sau prost hrănită, culoarea ei era foarte bună, însă Lucy nu putea să nu se întrebe când s-a bucurat ea ultima dată de o rochie nouă sau măcar de o pereche de mănuși sau de o pălărie.

Soțul lui Lucy nu era un om bogat, însă, dacă cineva o privea pe Lucy, înțelegea numaidecât că ea avea parte de mult mai multe.

Femeile stătură de vorbă până se trezi Meg, fetița de doi ani a lui Lucy. După ce petrecură ceva timp cu micuța, Anne își văzu de drum. Nu se grăbea atât de mult să plece, însă o aștepta un drum lung pe jos până acasă.

Levens Crossing

– Ai mâncat ceva, tată? îl întrebă Anne Gardiner pe singurul ei părinte, cu mare atenție, dorind să-i citească răspunsul pe chip.

Farfuria cu mâncare dinaintea lui părea neatinsă. Nu făcuse multă mâncare—erau doar ei doi—însă abia dacă se observa că ar fi gustat ceva.

Colonelul Gardiner nu-i răspunse. Privea în gol spre cealaltă parte a camerei. Sprâncenele-i groase îl făceau să arate înfricoșător. Avea în mod firesc o inimă bună, dar de când s-a îmbolnăvit a devenit cam imprevizibil.

– Tată? încercă Anne din nou.

De data aceasta se întoarse.

– Da.

– Cum ți se pare micul dejun?

– Foarte bun, spuse el încrezător, întinzându-se să-și ia furculița. Am nevoie de o masă bună înainte de a merge la manevre în după-masa asta.

Anne știa că nu avea să facă așa ceva, însă intră în jocul lui. S-a obișnuit de ani de zile cu elementul inopinat din viața ei de fiecare zi, așa că Anne zâmbi ușor, după care se întoarse de lângă el.

– Sunt în curte, dacă ai nevoie de mine. Trebuie să repar spărtura din acoperiș.

Nu primi nici un răspuns, însă Anne nici nu așteptase vreunul. Se gândea la lucrul ce o aștepta. Se furișă pe ușa din spatele casei mici în care locuiau și puse mâna pe scara ce era așezată în apropiere.

Apa picura prin acoperiș în sufragerie. Plouase aproape toată noapte, iar până dimineața podeaua se udase. Casa avea mare nevoie de reparații—o podea și un tavan îmbibate de apă erau o mare pacoste. Anne se gândi că probabil identificase spărtura, așa